

València, S.O.S.

Fa pocs dies vaig assistir, en l'ambient relaxat de l'arena d'una platja, a una conversa entre persones convençudes de la pròpia qualitat de "progres". Progre de tota la vida. Dels que fa anys que es van desencisar, si és que mai n'havien estat encisats, del govern de l'esquerra, del PSOE, de Felipe González i —com que eren progres de València— de Lerma i de Clementina Ródenas. No seré jo qui els negarà, ni els vaig negar, el dret al desencant, al desencís, al desinflament i a la indolència política. Ni tampoc el dret —la pràctica del qual expressaven amb una certa satisfacció— a quedar-se a casa el dia de les eleccions: de les últimes, per exemple. Els ciutadans, progres inclosos, tenen dret a tot això i a algunes coses més.

Però els meus companys/companyes de platja volien anar encara més enllà, a un terreny on jo ja no em sentia amb cor d'acompanyar-los. Segons els meus col·legues de progressisme, cal estar fins i tot content, per exemple, que els socialistes hagen perdut els ajuntaments de Castelló i de València. Especialment aquest, perquè es tractava de veïns de la capital. El raonament és aquest: els senyors i senyores del PSOE han fet tantes coses mal fetes, per acció i per omissió, han estat tan poc socialistes, tan poc d'esquerres, tan poc progres, que tot el que els passe s'ho tenen ben guanyat. I més encara: les autoritats socialistes que ens han governat han estat una gent tan poc moral, tan propensa a la trampa, tan amics dels seus parents i amics, tan amants dels privilegis del poder, etcètera, que les altres autoritats —les de la dreta de València— no podran ja ser molt pitjors. Aquest és la substància de l'argumentació.

La conclusió és que tan se val. Que tots són uns. Que no hi ha tanta diferència. I ací és on jo no els podia seguir: podia seguir-los en la crítica, no en la con-

clusió. Jo m'he passat alguns anys de la meua vida explicant, en públic i en privat, tot allò que no m'agradava —i era molt— del partit socialista i dels seus governs i administracions: no vaig a fer-ne ara el repàs ni el resum. Si l'haguera de fer, segurament hauria de distingir entre allò que no m'ha agradat dels socialistes d'Espanya, els de Catalunya, els del País Valencià o els de Borriana. A cadascú la seua part, i probablement una part més grossa per als socialistes valencians en general i els de València-capital en particular. Això és com és, i deixem-ho córrer.

Però no diré mai que tots són uns. No són iguals els feixistes i els demòcrates, no és igual la dreta-dreta que la semi-esquerra, no és igual Felipe González que Franco i que Fraga, no és igual Clementina que Rita, no és igual Lerma que Lizondo. Què volen que els diga: no és

igual. A València, tots sabem què podia i devia haver fet l'esquerra i què ha fet i què no ha fet. D'acord.

Però tots sabem com s'ha format i ha crescut una certa dreta (la que tenim, i encara no en tenim d'altra), com s'han fet forts en la mentida, en la calúnnia, en la deformació de les veritats més elementals, en la prèdica de l'odi, en el recurs a les vísceres menys nobles. Tots sabem per quins mitjans —clàssics— es van fer amos del carrer, com rebentaven actes públics i vidres de cotxe, i com ha pujat a protagonista el seu líder, i pagat per qui. És idiota voler oblidar-ho. És suïcida dir que són iguals.

Vegem per començar: En menys d'un mes han perpetrat les següents gestes, que jo recorde: anunciar la institucionalització del separatisme lingüístic, aplicar el *patois* municipal al mateix Palau de la Música, anunciar que elevaran un monument a la "dona valenciana", col·locar d'un sol colp de tac quaranta nous assessors político-municipals a 400.000 mensuals per càpita, pretendre que en la Mostra de Cinema els films catalans vagen subtitulats en espanyol com a produccions estranyes i estrangeres, proclamar oficialment i repetidament que a València el català és *polaco*, i en fi, què més els he de dir que no sàpien.

És com l'entrada dels cavalls d'Àtila: qui sap quina herba podrà créixer després del seu pas. Si aquesta mitja dotzena de petits detalls l'han perpetrada en tres o quatre setmanes, qui sap què podran fer en quatre anys. Qui sap com quedarà aquesta ciutat que és la meua i que estime amb un amor apassionat i mal correspost. Se'm torba el cervell, incapaç d'imaginar quaranta-vuit mesos així. Se m'encorgeix el cor, i no ho dic de broma. Ajudeu, per favor. Auxili. S.O.S., ¡salvem les nostres ànimes!

Joan F. Mira